

[Inge Krogh]

Der er en del af klienterne, der kan komme tilbage til deres hjem, og så tages der ikke højde for, at der kan være sandsynlighed for, at man inden for en overskuelig årrække får brug for et plejehjem. Der spørges ikke om, hvilket plejehjem man kan ønske sig. Man skrives ikke op. Pludselig en dag kan det bryde sammen, og så må man have den plads, der er ledig, og da kan man komme på et ventetidshjem. Der er et, der er beliggende 38 km fra kommunen. Det har 20 pladser. Et andet er beliggende 35 km fra kommunen og har også 20 pladser. Man kan forestille sig, hvad det vil betyde for en ægtefælle, der måske selv er næsten lige så gammel og måske også handicappet, at skulle rejse til disse steder på besøg. En gang om ugen er der ganske vist gratis transport dertil, men de offentlige transportmidler er meget vanskelige at bruge, de passer ikke. Det ville være et rimeligt krav, om den hjemmeboende ægtefælle af og til kunne tilbringe nogle døgn på plejehjemmet, og det burde i det hele taget være almindeligt, at en ægtefælle kunne det, selv om hjemmet måske ikke ligger 30 eller 35 km væk. Jeg kender det ikke personligt, men har hørt om, at man i visse kommuner endda lader ægtefæller bo på hver sit plejehjem af hensyn til, at den ene måske kræver en hospitalsmæssig pleje og den anden noget mindre pleje, men det må siges at være absolut forkasteligt.

I den kommune, hvis ventetidshjem jeg omtalte, er der 1.080 plejehjemspladser. De 130 er beliggende 40 km fra kommunen, et sted, som man absolut ikke kan komme til med offentlige transportmidler. Så er der lavet gratis transport 2 gange om ugen fra kommunen, men det må siges at være forfærdeligt for mennesker, der måske hele livet har levet i den kommune, som måske har haft deres virke, deres familie og venner og har betalt deres skat dér, at blive skubbet ud og skulle være et helt andet sted i deres sidste år.

I vedkommende kommune med de 1.080 pladser er der 1 4-sengsstue, 56 3-sengsstuer, og 58 2-sengsstuer, og det vil sige, at næsten 30 pct. af plejehjemsbeboerne ikke har deres eget værelse. Jeg håber, det er noget ganske specielt netop for den kommune. At have eget værelse må være en menneskeret for enhver borger i landet, også selv om man er blevet 80 år og er syg.

Selvfølge er der også i den kommune udmærkede eneværelser og helt tilfredsstillende forhold, men der er altså stadig væk 30 pct., der ikke kan få deres eget værelse.

På de fleste plejehjem er der udmærkede opholdsstuer. Hvad ser man så? Beboerne sidder ofte hellere i en gang, hvor der sker noget, hvor nogle passerer igennem. Det skulle der måske tages hensyn til, når man bygger nye plejehjem.

Maden kan være et stort problem på plejehjem. Der kommer en hel del mennesker sammen, som har været vant til selv at tilberede deres mad, og de har deres spisevaner. Nogle spiser måske mange grønsager, andre vil hellere have noget andet, noget mere tungt, og der er endda enkelte plejehjem, der er bygget uden køkken. Det har man vist heldigvis opdaget er meget uheldigt, ikke på grund af at maden ikke kan være frisk og varm, men fordi man så står uden mulighed for f. eks. om natten at give en beboer, som ikke har kunnet spise noget om dagen, lidt mad.

Jeg er kommet på et plejehjem, hvor jeg syntes, at kosten var noget tung, der var f. eks. en fast ugentlig grøddag, hvor man så fik en banan bagefter. Jeg ringede så op til socialforvaltningen og spurgte, om der var kontrol med madplanerne, om man undersøgte, om der var tilstrækkeligt med proteiner og vitaminer i kosten. Jeg blev henvist til stadsdyrlægen. Jeg siger altså stadsdyrlægen, og det var et plejehjem for mennesker, det drejede sig om. Jeg fik så lovning på, at jeg måtte få tilsendt rapporter, hvilket jeg også fik, og jeg fik da set, at der i hvert fald ikke var flere bakterier i maden, end der måtte være. Det havde jeg heller slet ikke tænkt mig muligheden af at der var, men det var jo ikke lige netop det, jeg interesserede mig for. Nu kan man sige, at det er meget betydningsfuldt for beboernes velbefindende, netop om der er tilstrækkeligt med protein og vitaminer i den.

Ved indledningen til den debat, der har været ført om plejehjem i dagspressen, har det været nævnt, at der blev givet for lidt smertestillende medicin, og at de ældre beboere lå og skreg af smerter. Det må dog vistnok høre til sjældenhederne. I almindelighed tror jeg snarere, der gives for megen medicin, hvis der skal være en tale om, at det ikke er passende.